Good Night Stories for Rebel Girls 2

กลอเรีย สทายเน็ม
GLORIA STEINEM

นักเคลื่อนไหว

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีผู้หญิงคนหนึ่งที่เดินทางท่องเที่ยวไปทั่ว สมัยยังเป็นเด็กเธอนั่งไปในรถพ่วงของพ่อแม่ เมื่อโตขึ้นเธอก็ยังคงเดินทางโดยเครื่องบิน รถไฟ รถโดยสาร หรือแม้กระทั่งบนหลังช้าง!

เธอเดินทางไปหลายหมื่นหลายพันไมล์ปีแล้วปีเล่า เพราะเธอมีเรื่องสำคัญที่จะเผยแพร่และเธอต้องการบอกเล่าเรื่องเหล่านั้นด้วยตัวเองสู่ผู้คนจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ชื่อของเธอคือกลอเรีย สทายเน็ม ข้อความของเธอนั้นเรียบง่าย หากแต่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งการปฏิวัติ

เธอเชื่อว่าผู้หญิงและผู้ชายควรเท่าเทียมกัน เธอเชื่อว่าผู้หญิงควรมีสิทธิ์ตัดสินใจว่าจะมีลูกตอนไหน ควรจะได้เงินเดือนมากเท่ากับผู้ชาย และไม่ควรต้องทนทุกข์จากการถูกสามีตนเองข่มเหงรังแก

กลอเรียเป็นนักต่อสู้เพื่อสิทธิสตรี

คนจำนวนมากเชื่อว่าผู้หญิงที่ไม่ได้แต่งงานเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์ กลอเรียคิดว่าเป็นเรื่องน่าขันสิ้นดี "ผู้หญิงที่ปราศจากผู้ชาย" เธอกล่าวติดตลก "ก็เหมือนปลาที่ไม่มีจักรยานนั่นแหละ"

เธอบอกผู้หญิงด้วยกันว่าพวกผู้หญิงสามารถเลือกชีวิตในแบบที่ตัวเองอยากจะเป็นได้ และทุกคนไม่จำเป็นต้องมีชีวิตที่เหมือนกัน ถ้าใครไม่อยากมีลูกก็ไม่จำเป็นต้องมี

เธอยังเชื่ออีกด้วยว่าคนเรามีครอบครัวได้หลายรูปแบบ และไม่ว่าครอบครัวไหนก็มีความสุขได้ถ้าทุกคนในครอบครัวรักและเคารพซึ่งกันและกัน

ทุกวันนี้กลอเรียได้สร้างแรงบันดาลใจให้ผู้หญิงทั่วโลกลุกขึ้นต่อสู้เพื่อสิทธิของตนเอง

"บางครั้งความจริงก็อาจทำให้เราเลือดขึ้นหน้า" เธอยอมรับ "แต่พอถึงที่สุดแล้วมันจะปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ"

เกิด 25 มีนาคม ค.ศ. 1934
สหรัฐอเมริกา

ภาพประกอบโดย
มาลิน ไรเซ็นคิสต์

"อำนาจถูกยึดได้
แต่ให้กันไม่ได้
กระบวนการในการยึดนั่นแหละ
คือการสร้างอำนาจในตัวมันเอง"
-- กลอเรีย สทายเน็ม

กลุ่มอสรพิษปากดำ
THE BLACK MAMBAS

เจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่า

วันหนึ่ง เจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่านามว่าเครก ตั้งชุดเจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าหญิงขึ้นเพื่อหยุดยั้งผู้บุกรุกทุ่งหญ้าเขตร้อนในประเทศแอฟริกาใต้ เขาเรียกพวกเธอว่า กลุ่มอสรพิษปากดำ

เขาคัดเลือกเด็กที่จบมัธยมปลายจากชุมชนรอบ ๆ ป่าแห่งนั้น "สิ่งสำคัญที่สุดคือเราต้องปกป้องฝูงแรด" เขาอธิบาย "คนรุ่นหลังจะได้เห็นแรดตัวจริง ไม่ใช่ดูรูปจากโปสเตอร์!" เขามอบเครื่องแบบให้เด็กผู้หญิงกลุ่มนั้นแล้วเริ่มฝึกพวกเธอ

กลุ่มอสรพิษปากดำเรียนรู้การเอาตัวรอดในทุ่งกว้าง การมองหากับดักสัตว์ และเรียนรู้ว่าต้องทำอย่างไรหากเจอสิงโต ช้าง ควายป่า หรือฝูงหมาใน พวกเธอเรียนรู้การตามรอยผู้ลักลอบล่าสัตว์ และลาดตระเวนไปตามแนวรั้วรอบทุ่งหญ้าโดยมีอาวุธเป็นเพียงสเปรย์พริกไทยกับกุญแจมือเท่านั้น

"สงครามต่อต้านการลักลอบล่าสัตว์ครั้งนี้ใหญ่กว่าปืนและลูกกระสุน" โนมูตู มากาเคเน หนึ่งในสมาชิกกลุ่มอสรพิษปากดำแถลง "เราเป็นหูเป็นตาให้กับป่าสงวน และกำลังทำสิ่งที่แตกต่าง"

กลุ่มอสรพิษปากดำภาคภูมิใจในงานของตัวเองมาก พวกเธอจะคอยพูดคุยให้คนในชุมชนเห็นความสำคัญของแรดในพื้นที่ที่เขาอยู่และความโชคดีที่พวกเขาได้อาศัยอยู่ในประเทศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพมากที่สุดประเทศหนึ่งในโลก

พวกเธอไปพูดตามโรงเรียนและสอนเด็ก ๆ ว่าการช่วยเหลือผู้ลักลอบล่าสัตว์วางกับดักในเขตป่าสงวนเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง

พวกเธอกลายเป็นวีรสตรี

"การได้เป็นสมาชิกกลุ่มอสรพิษปากดำหมายถึงการเป็นหญิงแกร่งและเข้มแข็ง" โนมูตูกล่าว "เป็นผู้หญิงที่ทำงานท่ามกลางสุมทุมพุ่มไม้ได้อย่างไม่หวาดกลัว"

ใช้เวลาเพียงแค่ปีเดียวการออกลาดตระเวนของกลุ่มอสรพิษปากดำก็ทำให้กับดักสัตว์หายไปเกือบหมดเกลี้ยง และการฆ่าแรดหมดไปโดยสิ้นเชิง

ก่อตั้ง ค.ศ. 2007
แอฟริกาใต้

ภาพประกอบโดย
อลิเซ เบเนียโร

"เราต่อสู้เพื่อสัตว์ป่าและเพื่อให้คนเห็นว่า
ผู้หญิงทั้งสวยงามและแข็งแกร่งก็ได้"
-- ไลตา สมาชิกกลุ่มอสรพิษปากดำ

กอง 6000

TROOP 6000

เนตรนารี

จิเซลล์เป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีลูกห้าคน

เธอทำงานหนักเพื่อจ่ายค่าเช่าอพาร์ตเมนต์ราคาถูก แต่เมื่อเจ้าของขายอาคารหลังนั้นไป เธอก็หาที่อยู่ใหม่ไม่ได้ เธอกับลูก ๆ เลยกลายเป็นคนไร้บ้าน

เทศบาลนิวยอร์กเช่าโรงแรมเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในย่านควีนส์จำนวนสิบชั้นให้ครอบครัวไร้บ้าน จิเซลล์กับลูกจึงไปอยู่ที่นั่น

ตอนนั้นจิเซลล์ทำงานให้องค์กรเนตรนารีแห่งเขตเกรเตอร์นิวยอร์ก เธอก็เลยคิดว่า "ทำไมไม่ตั้งกองเนตรนารีในที่พักแห่งนี้ล่ะ" แล้วเธอก็ลงมือ

ในการชุมนุมครั้งแรกมีเด็กผู้หญิงมาเข้าร่วมแค่แปดคน แถมสามคนในนั้นยังเป็นลูกสาวของจิเซลล์เอง แต่เธอก็ไม่ยอมแพ้

กอง 6000 เติบโตผ่านคำบอกเล่าจากปากสู่ปากจนมีสมาชิกยี่สิบแปดคน บางคนอายุแค่ห้าขวบเท่านั้น

"การเป็นคนไร้บ้านไม่ใช่เรื่องง่าย" จิเซลล์บอก "ฉันหวังว่าเด็ก ๆ ในกอง 6000 คงได้เรียนรู้ว่าช่วงชีวิตที่ยากลำบากเป็นแค่ฤดูกาลหนึ่งในชีวิต แล้วพวกเธอก็จะผ่านมันไปได้"

กอง 6000 เป็นกองเนตรนารีกองแรกสำหรับเด็กไร้บ้านในนิวยอร์ก แต่จะมีอีกหลายกองเกิดตามมา

น่าเสียดายที่ปัญหาคนไร้บ้านยังคงเป็นปัญหาสำคัญทั่วอเมริกา "เราอยู่กันเป็นกลุ่มก้อน" ลูกสาวของจิเซลล์ที่ชื่อคารินาบอก "ถ้ามีคนไหนล้มลง พวกเราที่เหลือจะช่วยพยุงให้ลุกขึ้นยืน"

คารินาและเพื่อน ๆ รักการผจญภัยเช่นเดียวกับเนตรนารีและผู้บำเพ็ญประโยชน์ทั้งหลาย ซึ่งช่วยบ่มเพาะความกล้าหาญ ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ และความเข้มแข็ง

พวกเธอรู้ว่านั่นคือหัวใจสำคัญของการเป็นเนตรนารี ไม่ว่าจะมาจากไหนและอยู่ที่ใดก็ตาม!

ก่อตั้ง กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2017

สหรัฐอเมริกา

ภาพประกอบโดย
อลิเซ บาร์เบรีนี

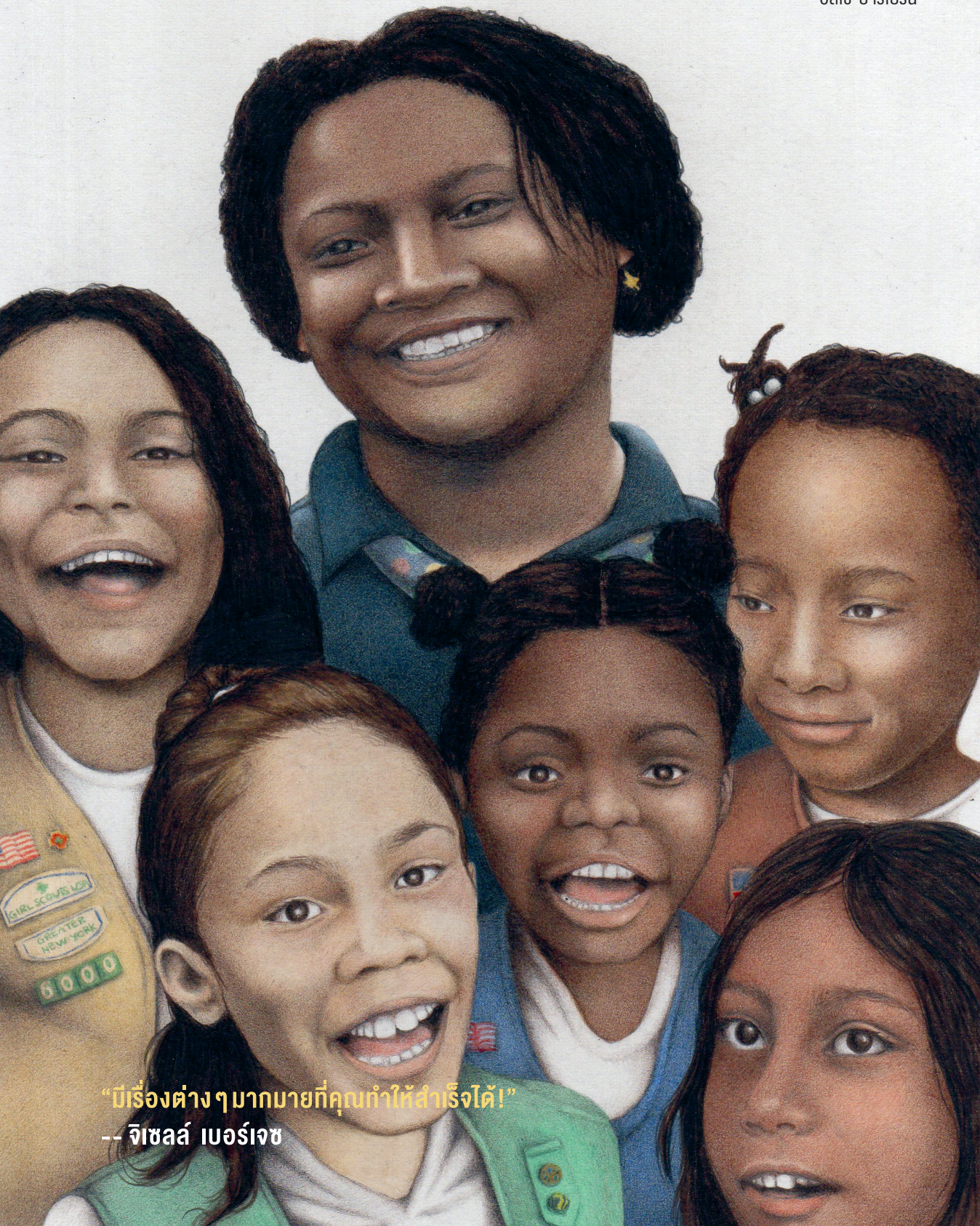

"มีเรื่องต่าง ๆ มากมายที่คุณทำให้สำเร็จได้!"
-- จิเซลล์ เบอร์เจซ

กาย ออเลนตี

GAE AULENTI

สถาปนิกและนักออกแบบ

กาลครั้งหนึ่งยังมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งไม่สามารถทนดูซากปรักหักพังได้ สงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ทำลายโรงเรียนของเธอและสถานที่หลายแห่งที่เธอรัก "วันหนึ่งฉันจะสร้างใหม่ให้หมดเลย" เธอสัญญากับตัวเอง ชื่อของเธอคือกาย

เมื่อสงครามจบลง กายเล่าเรียนเพื่อเป็นสถาปนิก สมัยนั้นสถาปัตยกรรมศาสตร์เป็นสาขาที่เต็มไปด้วยผู้ชาย ชั้นเรียนของกายมีผู้หญิงเพียงสองคนเท่านั้นจากจำนวนนักเรียนทั้งหมดห้าสิบคน

แต่กายไม่กลัวอะไรง่ายๆ พอเรียนจบ เธอก็กลายเป็นสถาปนิกหญิงเพียงไม่กี่คนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับงานบูรณะประเทศอิตาลีหลังสงคราม

กายมองว่าสถาปัตยกรรมเป็นเรื่องของการปรับแสงให้เหมาะสมกับพื้นที่ เมื่อเธอได้รับการขอร้องให้เปลี่ยนสถานีรถไฟการ์ดอร์เซย์ในกรุงปารีสให้กลายเป็นพิพิธภัณฑ์ เธอก็ออกแบบให้แสงธรรมชาติส่องผ่านเพดานกระจกลงมาทั่วโถงกลางขนาดมหึมา ส่วนที่โชว์รูมเครื่องพิมพ์ดีดโอลิเว็ตติที่กรุงบัวโนสไอเรส ประเทศอาร์เจนตินา เธอใช้เครื่องพิมพ์ดีดและกระจกเงามาสร้างเป็นบันไดมากมายหลายทอดที่มองดูเหมือนกับมันขยายไปไม่มีที่สิ้นสุด

กายยังเป็นนักออกแบบฉากให้กับละครเวทีด้วย "ละครเวทีสอนให้ฉันรู้จักความสำคัญของการเคลื่อนไหวในงานสถาปัตยกรรม" ครั้งหนึ่งเธอเคยกล่าวไว้ "ในงานสถาปัตย์ ประตูก็คือประตู แต่บนเวทีประตูยังเป็นเครื่องแสดงขอบเขตและการข้ามผ่านได้ด้วย"

เธอมักจะทดลองสิ่งใหม่ ๆ กับเครื่องเรือนและของใช้ในชีวิตประจำวัน กายออกแบบโต๊ะเคลื่อนที่ซึ่งมีแผ่นกระจกวางลอยอยู่บนล้อจักรยานสี่ล้อ ส่วนโคมไฟพิพิสเตรลโลอันเลื่องชื่อของเธอมีตัวโคมรูปร่างเหมือนกับปีกค้างคาว

กายออกแบบอาคาร พิพิธภัณฑ์ เครื่องใช้ และพื้นที่สาธารณะทั่วโลกมาชั่วชีวิต เธอได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในสถาปนิกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล

4 ธันวาคม ค.ศ. 1927–31 ตุลาคม ค.ศ. 2012

อิตาลี

ภาพประกอบโดย
กายา สเตลลา
"ระหว่างวัน
หน้าต่างคือโคมไฟชั้นดี"
-- กาย ออเลนตี

การ์เมน อะมายา

CARMEN AMAYA

นักเต้น

ในคืนที่การ์เมน อะมายาลืมตาดูโลก เมืองบาร์เซโลนาถูกพายุลูกใหญ่โหมกระหน่ำ เสียงฟ้าร้องเปรี้ยงปร้าง สายฟ้าแลบแปลบปลาบ และสายฝนเปลี่ยนแปลงถนนสายแคบ ๆ ให้กลายเป็นธารน้ำโสโครกไหลเชี่ยว

ครอบครัวของการ์เมนเป็นพวกยิปซี และการเต้นระบำฟลาเมงโกก็เป็นสิ่งที่อยู่ในสายเลือดของพวกเขา ครั้งแรกที่พ่อของการ์เมนเห็นเธอเต้น เขาถึงกับกังขาว่าพายุลูกนั้นได้แทรกซึมเข้าไปในกระแสเลือดของการ์เมนเมื่อยามที่เธอเกิดมาหรือเปล่า

การ์เมนหัดเต้นฟลาเมงโกในจังหวะต่าง ๆ กับน้าซึ่งเป็นนักเต้นเท้าไฟคนหนึ่ง แต่เด็กหญิงตัวน้อยคอยแต่จะคิดท่าของตัวเอง แล้วไม่ยอมเต้นตามที่น้าสอนสักเท่าไร เธอไปถอดรองเท้าเต้นหาเงินตาม*ร้านอาหารกรีก*เล็ก ๆ ตามริมทะเล แม้แต่กะลาสีที่กักขฬะที่สุดยังอดออกปากชมเธอไม่ได้ เขาตั้งสมญานามให้เธอว่า ลากาปิตานา หรือกัปตันสาว

ไม่นานนักเธอก็เริ่มตระเวนแสดงตามโรงละครใหญ่ ๆ จนหาเงินได้มากพอจะพาครอบครัวย้ายออกจากเพิงโกโรโกโสที่เธอเกิดไปอยู่อพาร์ตเมนต์หรู ในที่สุดพวกเขาก็มีเงินกินแซนด์วิชใส่แฮมแทนที่จะต้องกินแต่ปลาซาร์ดีน

การ์เมนชอบใส่กางเกงรัดรูปกับเสื้อคลุมเอวลอยขึ้นเวที แทนที่จะใส่ชุดกระโปรงแบบดั้งเดิมสำหรับเต้นฟลาเมงโกที่เรียกว่า ตราเฮเดฟลาเมงกา พอคนดูเห็นเธอแต่งตัวแบบนั้นเป็นครั้งแรกก็ถึงกับตะโกนโหวกเหวก ยายกุ้งแห้งนี่กล้าดียังไงถึงใส่ชุดของผู้ชาย!

แต่เมื่อเธอเริ่มเต้นเท่านั้นละ ทุกคนก็เงียบกริบ เท้าทั้งสองข้างของเธอย่ำพื้นเวทีรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ มันรุนแรงเสียจนบางครั้งแผ่นไม้ถึงกับหักคาเท้า คนดูคนหนึ่งบอกว่า "เธอเต้นราวกับมีอภินิหาร"

การ์เมนเป็นนักเต้นที่น่าทึ่งเสียจนทุกวันนี้ผู้คนก็ยังจดจำเธอในฐานะราชินีแห่งยิปซี

2 พฤศจิกายน ค.ศ. 1918–19 พฤศจิกายน ค.ศ. 1963

สเปน

ภาพประกอบโดย
อานา ฮวน

"กางเกงไม่เคยโกหกใคร
ถ้าเต้นผิดเมื่อไรทุกคนก็เห็น
แถมยังไม่รุ่มร่ามเกะกะอีกด้วย"
-- การ์เมน อะมายา

กูเดีย เดียป
KHOUDIA DIOP

นางแบบ

กาลครั้งหนึ่ง ยังมีเด็กผู้หญิงผู้มีผิวสีเข้มราวกับยามค่ำคืน เธอมีนามว่ากูเดีย อาศัยอยู่ที่เซเนกัล กูเดียมักโดนแกล้งที่โรงเรียนด้วยเรื่องสีผิว เด็กคนอื่นๆ ชอบตั้งฉายาให้เธอเจ็บช้ำน้ำใจ

กูเดียจะคอยส่องกระจกทุกวันเพื่อดูว่าผิวของเธอขาวขึ้นบ้างไหม

พี่สาวของกูเดียเอารูปนางแบบที่ชื่ออเล็ก เว็กให้เธอดู "น้องออกจะสวย" พี่ของเธอให้กำลังใจ "เห็นไหม น้องก็เป็นนางแบบได้นะ!"

วันหนึ่ง กูเดียกับพี่สาวเดินเล่นไปตามท้องถนนในเมืองมิลาน ประเทศอิตาลี ทั้งคู่เดินผ่านกระจกบานมหึมา กูเดียเห็นตัวเองโดดเด่นขึ้นมาจากคนผิวขาวรอบตัว

"ฉันยิ้มแล้วมันก็คงเปล่งประกาย!" เธอกล่าวด้วยความแปลกใจ "มิน่าผู้คนถึงได้มองฉันกันใหญ่ เพราะฉันสวยนี่เอง!"

หลายปีต่อมา กูเดียตามไปดูแลน้าที่ต้องไปผ่าตัดตาที่ปารีส ผู้คนตามท้องถนนที่นั่นต่างพากันขอถ่ายรูปเธอ

แล้วเธอก็กลายเป็นนางแบบอาชีพ เปิดบัญชีผู้ใช้อินสตาแกรม และตั้งชื่อตัวเองว่าเทพธิดาเมลานิน

"ในเซเนกัล เด็กผู้หญิงหลายคนที่มีผิวสีเข้มเหมือนฉันมักจะฟอกสีผิวตัวเอง เพราะคิดว่าตัวเองไม่สวย" เธอเล่า

"แต่ผู้หญิงทุกคนล้วนแตกต่างกัน และเราก็สวยในแบบฉบับของเรา"

ปัจจุบันกูเดียรณรงค์ป้องกันการข่มเหงรังแกกัน และภูมิใจที่น้องชายวัยสิบเอ็ดขวบผู้มีสีผิวเข้มเหมือนเธอบอกกับเธอว่า

"ผมไม่สนว่าเด็กคนอื่นจะพูดอย่างไรเรื่องสีผิวของผม เพราะผมรักผิวสีนี้"

เกิด 31 ธันวาคม ค.ศ. 1996

เซเนกัล

ภาพประกอบโดย
เดโบรา กวีดี

"ถ้าคุณโชคดีพอที่จะแตกต่าง
อย่าได้ไปเปลี่ยนแปลงมัน"
-- กูเดีย เดียป